

[Helge Madsen.]

byggende socialforsorg og en forebyggende sociallovgivning, og det er naturligvis vigtigt. Vi mener imidlertid, at en forebyggende politik er bedre, en politik, som sørger for, at enhver får, hvad der med rette er hans, en politik, som drager omsorg for, at der bliver lige vilkår for alle, og som supplement en sociallovgivning — baseret på den socialforskning, som vi også mener bør fremmes — for dem, der ikke er i stand til at klare sig selv.

Som jeg begyndte med at sige, er vi rede til at gå ind i et udvalgsarbejde, idet også vi ønsker at nå frem til en udformning af forslaget, som kan give socialforskningsarbejdet her i landet bedre vilkår.

Ragnhild Andersen: Hensigten med at fremsætte lovforslag om oprettelse af et socialforskningsinstitut er, at man vil gennemføre et langsigtet forskningsprogram, først og fremmest på det sociale område. Naturligvis er det altid interessant og belærende at få undersøgt og udforsket virkningerne i samfundet af de sociale love, og som allerede bemærket af andre ordførere er der også foretaget og foregår der i dag sådan forskning i en lang række institutioner og organer i vort samfund, først og fremmest med støtte fra ministerierne, vel især socialministeriet.

Det af socialministeriet nedsatte udvalg, der har stået fadder til dette lovforslag, har anstrengt sig meget for at få mange problemer bragt frem i søgelyset, og det må også siges at være lykkedes. Ved at gennemlæse betænkningen fra udvalget vil man se, at det har henvendt sig til en række organisationer, institutioner, kommissioner og enkeltpersoner og som svar på disse henvendelser har modtaget en meget lang ønskeseddel. Det ville utvivlsomt tage år og dag at få kulegravet alle de problemer og ønsker, som er opført på denne ønskeseddel. Man spørger imidlertid uvilkårligt sig selv om den samfundsnyttige værdi af langsigtede og dybtgående forskninger på disse mange forskellige områder, som det af socialministeriet nedsatte udvalg peger på, thi bag kravet om sådan forskning må vel ligge ønsket om at tilvejebringe betryggende vilkår for befolkningen i vort samfund. Ministeren nøjes da også i sin fremsættelsestale

med at pege på enkelte store områder, som trænger til belysning, f. eks. de ældres forhold, deres behov og ønsker.

Den kommunistiske gruppe mener, at på de vigtigste sociale områder ved vi allerede, takket være forudgående undersøgelser, så god besked, at det vil være spild af kostbar tid at igangsætte nye granskninger, som måske blot vil bidrage til at forhale en påkrævet løsning af problemerne. Betragter vi nogle af de store sociale problemer, som vi slås med i vort samfund, vil vi se, at her er der faktisk ikke tid at spille, før disse problemer skal løses.

Lad os tage et problem som boligspørgsmålet. Her ved vi dog allerede rigelig besked med de skadelige virkninger af usunde og saneringsmodne boliger. Vi ved, hvordan dårlige boligforhold indvirker på børnenes og familiernes sundhed; det ligger klart belyst gennem allerede foretagne undersøgelser af læger og andre i vort samfund. Her drejer det sig for lovgivningsmagten om igangsættelse af mere boligbyggeri og ikke om at få flere langsigtede undersøgelser, der kan godtgøre, at det er nedbrydende og sundhedsskadeligt at bo i dårlige boligkvarterer.

Lad os tage et andet af de store spørgsmål, der trænger sig på, ikke mindst i disse dage. Hver uge og måned får vi løbende rapporter om arbejdsløshedens uhyggelige tal. De bearbejdes af det statistiske departement og ransages i ministerier, og vi ved allerede nu, at i oktober steg arbejdsløshedstallet med 30 000, så at vi nu har næsten 70 000 ledige, og at arbejdsløsheden yderligere er steget og stadig stiger i november. Her må det for samfundet dreje sig om at afskaffe denne arbejdsløshedens svøbe og sikre beskæftigelse til de ledige hænder og ikke om at udforske de psykiske og nedbrydende virkninger af at gå uden arbejde fra måned til måned. Vi ved allerede nok om, at arbejdsløsheden er en forbandelse, og om at menneskene i de sogne, kommuner og købstæder, hvor der er beskæftigelse, lever bedre og befinder sig bedre end dér, hvor de ikke kan få arbejde.

Et meget vigtigt spørgsmål er også ungdommens vilkår i dag. Er det nye undersøgelser, vi har behov for på dette område? Jeg vil ikke tro, at det er det, der er det afgørende. Med beklagelse har vi måttet